

2. Ve škole

Nastalo pondělí. Vyučování dávno začalo, když se bez klepání rozrazily dveře a do třídy vpadl zadýchaný Hurvínek: „Brýýý den!“ vyhrkl a hnal se na své místo.

„Ale vida,“ pravila paní učitelka Černá, „tomu říkám důslednost, Hurvínku! Tento měsíc jsi ani jednou nepřišel včas!“

Opozdilec začal překotně vysvětlovat: „Když já jsem prosím musel celou noc pracovat na domácím úkolu!“

Paní učitelka trochu zneklidněla: „Proč celou noc?! ... O čem ten tvůj domácí úkol vlastně je, že ho musíš dělat v noci?“

V tu chvíli někdo vypískl: „Asi o netopýrech!“ A třída se rozesmála.

„Kdepak o netopýrech! Taťulda nevidí rád, když lítám někde po nocích,“ bránil se Hurvajz.

Tentokrát se k chichotání přidala i Mánička, která do té doby seděla v lavici dosti schlíple a v ruce žmoulala láhev s pulcem Břetislavem.

Učitelka rázně zavelela: „Třído, klííd! Dnešním domácím úkolem si můžete zlepšit známku z přírodovědy! Využijte toho! Kdo se hlásí jako první?!“

Žáčci se v lavicích krčili a dělali, že tam nejsou.

„Nikdo se nehlásí?! Dokonce ani ty ne, Máničko?!“ obrátila se paní učitelka s údivem na pilnou jedničkářku.

Mánička se vysoukala z lavice a se svěšenou hlavou se přišourala k tabuli. Tam ukázala na láhev, ve které poplašeně kroužil její pulcí hrdina, a rozpačitě spustila:

„Můj pulec Břéta je veselé povahy. Právě mu narostly zadní nožičky. Až mu narostou i ty přední, tak mu upadne ocásek.“

„Chi chi chi – cho cho cho!“ rozesmáli se spolužáci.

„Klííd, třído!“ zavelela znovu učitelka a zamračila se na nešťastnou žákyni: „Máničko, co to pleteš? Domácí úkol byl přece o řeči zvířat!“

